antifa kallithea

λόγια και δράσεις για τον μαχητικό αντιφασισμό

τεύχος 2 - Φλεβάρης 2013

"Ζούμε σ' εναν κόσμο που πεθαίνει"
είπε ο δάσκαλος.

"Άρα υπάρχει ελπίδα"
είπε ο μαθητής...

για επικοινωνία

antifa.kallithea@yahoo.com

Υπήρχε παλιά μια εποχή που όλοι νόμιζαν ότι θα γίνουν πλούσιοι, ότι θα δουλεύουν άλλοι για αυτούς, ότι ο κόσμος μας θα είναι για πάντα ένας κόσμος "ευημερίας" και "ανάπτυξης". Οι ψευδαισθήσεις κατέρρευσαν και μαζί ξεπρόβαλε η πικρή αλήθεια: τα αφεντικά μας προορίζουν όλο και πιο πολύ για πέταμα. Στα σχολεία, στις δουλειές, στις γειτονιές. Όπλισαν τα μαντρόσκυλά τους και τα ξαμόλησαν στους δρόμους. Έδωσαν θάρρος στα φασιστάκια και μας τα πέταξαν στη μούρη, για να μας τρομάξουν. Μας έκαψαν τον εγκέφαλο με πρέζες και με ψηφιακά σκουπίδια. Μας στράγγιξαν συναισθηματικά, μας έκαναν βλάκες και φοβισμένους.

Εμείς που φτιάξαμε το antifa kallithea δε θέλουμε να είμαστε έτσι. Ζούμε και κυκλοφορούμε στην Καλλιθέα, είμαστε αγόρια και κορίτσια, πάμε σχολείο ή δουλεύουμε. Με τα λεφτά μας πληρώνουμε αυτό το έντυπο, με τα χέρια μας το μοιράζουμε, με το μυαλό μας πολεμάμε το σύγχρονο φασισμό, με τις καρδιές μας στεκόμαστε δίπλα σε αυτούς που έχουν φωνή αλλά δε μπορούν να μιλήσουν, στα αγόρια που δε θέλουν να γίνουν μπάτσοι, στα κορίτσια που φτύνουν τα πρότυπα ομορφιάς.

Όσο μπορούμε θα τριγυρνάμε στους δρόμους, στις πλατείες και στα σχολεία της Καλλιθέας, για να σπάσουμε το φόβο, για να βρούμε κι άλλους κι άλλες σαν κι εμάς. Τα ξαναλέμε!

ANTIFA ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ
ΔΡΟΜΟΣ Κ ΑΛΗΤΕΙΑ
ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Αφίσα από το antifa kallithea

Antifa sounds: αντιφασιστικοί ήχοι στην Καλλιθέα

Αντιφασιστική διαδήλωση στο Γαλάτσι

Μπουκάλι μπίρας [το]: Αντικείμενο τρανσφόρμερ που από δοχείο ποτού στα μπαρ μετατρέπεται σε επικίνδυνο όπλο όταν βρίσκεται σε μη εγκεκριμένους από το κράτος χώρους και αποτελεί αδίκημα.

ANTI/ ΛΕΞΙΚΟ

1312

ΟΜΑΛΩΝ ΚΑΙ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

Γονείς! Μην αφήνετε τα παιδιά σας να πηγαίνουν στη Villa!

Τρόλεϊ [το]: Πορτοκαλί παραλληλόγραμμα κουτιά με ρόδες και κεραίες. Αγαπημένο στέκι φασιστόγερων που βρίζουν όσους μετανάστες βρίσκονται εντός τους. “Γεμίσαμε! Να πάτε στη χώρα σας! Ο καθένας εκεί που ανήκει!” φωνάζουν. “Κι εσύ στον τάφο!” του απαντάς.

Φασίστες [οι]: Μόνο οι νεοναζί της χρυσής αυγής. Δεν έχουν απολύτως καμία σχέση με τον Μιχάλη “όλοι-στα-στρατόπεδα-συγκέντρωσης” Χρυσοχοΐδη, τον Ανδρέα “ελάτε-να-ρεζιλέψουμε-τις-αλλοδαπές-ιερόδουλες” Λοβέρδο, τον Άδωνι “να-τους-πάρετε-σπίτι-σας” Γεωργιάδη και το Νίκο “η-βίλα-αμαλίας-είναι-εργαστήρι-ανομίας” Δένδια.

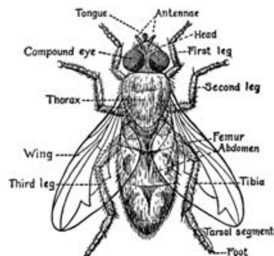
Γονείς! Μην αφήνετε τα παιδιά σας να πηγαίνουν στο ΣΥΡΙΖΑ!

Καταδικάζουμε: Μεταβατικό ρήμα που πλάι στη λέξη βία σημαίνει “γουστάρουμε μπάτσους, φασίστες, καπιταλισμό, εμείς να τρωγοπίνουμε και σας να τρώει η αρκούδα”. Προέρχεται απ΄ όπου.

Ελληνικό DNA [το]: Μορφή DNA, που απαντάται μόνο στους Έλληνες 853ης (τουλάχιστον) γενιάς. Καμία σχέση με το DNA όπως το ξέρουμε από τη βιολογία. Η ύπαρξή του εξηγεί γιατί οι Έλληνες διακρίνονται στην αντρίλα, την εθνική συνείδηση και το τάβλι, αλλά δεν εξηγεί γιατί δεν έχουν πια φράγκα (γεγονός που θα πρέπει φυσικά να αποδίδεται στους μετανάστες).

Γονείς! Μην αφήνετε τους παιδιά σας να διαβάζουν antifa!

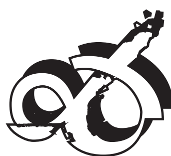
Παιδιά! Μην αφήνετε τους γονείς σας να διαβάζουν Καθημερινή!

Αντιμετώπιση Ρατσιστικής Βίας: Πολλά υποσχόμενη αστυνομική υπηρεσία στην οποία μπορεί κανείς να καταγγέλει περιστατικά ρατσιστικών επιθέσεων. Αν ο καταγγέλων δεν έχει χαρτιά απελαύνεται αυτόματα (αλήθεια λέμε), γεγονός που σημαίνει ότι έχει φτιαχτεί για έλληνες πολίτες, που ως γνωστόν πέφτουν πολύ συχνά θύματα ρατσιστικής επίθεσης...

ΑΝΤΙ/ ΛΕΞΙΚΟ

Φέισμπουκ/Φέιζμπουκ (έτσι, με γνήσια ελληνική προφορά) [το]: σάιτ (επίσης με ελληνική προφορά) που χρησιμοποιείται για να χαλβαδιάζουν οι τύποι διάφορες τύπισσες και να τονώνουν το “εγώ” τους οι τύπισσες από τα λάικ (προφορά, μην τα ξαναλέμε) των τύπων. Άλλες φορές μπορεί να πετύχεις φασίστες να ξεδιπλώνουν το ωρθωγραφεικώ τους ταλλαίντω.

Έλληνες γονείς!

Λίστα [η]: Το μικρό όνομα της Λαγκάρντ. Μας αποκάλυψε φοβερά μυστικά, που δε θα μπορούσαμε να φανταστούμε ποτέ - π.χ. ότι οι πλούσιοι έχουν τα λεφτά τους στην Ελβετία. Σύμφωνα με τους θαυμαστές της Λίστας Λαγκάρντ, το πρόβλημα δεν είναι ότι τ' αφεντικά μας κλέβουν, αλλά ότι κάποια απ' αυτά (ίσως) δεν πληρώνουν τους φόρους τους! (αν τους πλήρωναν οκ;)

ΠΟΙΟΣ τον Σαχτζάτ σκότωσε Λουκμάν;

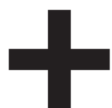

> Το ελληνικό κράτος είναι ένα ρατσιστικό κράτος. Κρατά το 10% του πληθυσμού του (τους μετανάστες εργάτες χωρίς χαρτιά) σε κατάσταση τεχνητής παρανομίας. Έπειτα, στη βάση αυτής της παρανομίας (που το ίδιο το κράτος έχει δημιουργήσει) συμπεριφέρεται αναλόγως: άλλους μετανάστες τους φυλακίζει σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, άλλους τους αναγκάζει να δουλεύουν τσάμπα, άλλους τους προορίζει για αναλώσιμο δυναμικό σε κάθε τομέα του μαύρου καπιταλισμού (από την καταναγκαστική πορνεία ως το εμπόριο οργάνων) κι άλλους απλά τους πνίγει ή τους ανατινάζει στα σύνορα.

> Η ελληνική κοινωνία είναι μια ρατσιστική κοινωνία. Κερδίζει χρηματικά και άλλα οφέλη απ' την τεχνητή παρανομία στην οποία έχει καταδικάσει το κράτος της τη συντριπτική πλειοψηφία των μεταναστών εργατών. Στις λαϊκές και στα βενζινάδικα, στις σκάλες και στα χωράφια, στα μπουρδέλα και στα αστυνο μικά τμήματα, τα τσάμπα μεροκάματα, οι βιασμοί, οι εξευτελισμοί, οι ξυλοδαρμοί και οι δολοφονίες είναι οι ενεργητικές ό ψεις αυτής της λεηλασίας. Η σιωπή, το βόλεμα, ο ανθρωπισμός κι οι σηκωμένοι ώμοι είναι το αναγκαίο συμπλήρωμα της ίδιας βαρβαρότητας.

> Ο Σαχτζάτ Λουκμάν ήταν ένας νεαρός εργάτης από το Πακιστάν. Δολοφονήθηκε από δυο έλληνες φασίστες μια Τετάρτη βράδυ για το τίποτα. Στη ζωή και στο θάνατο του Σαχτζάτ Λουκμάν διασταυρώθηκε ο ρατσισμός του ελληνικού κράτους με τον ρατσισμό της ελληνικής κοινωνίας. Ήταν εύκολο να τον δολοφονήσουν δυο σκουλίκια επειδή πρώτα τον είχαν ξεφτιλίσει στα τμήματα, επειδή τον είχαν φτύσει στο λεωφορείο, επειδή τον πλήρωναν 20 ευρώ το μεροκάματο, επειδή τον είχαν απελάσει, επειδή είχαν κάνει αστεία με το χρώμα του, επειδή τον είχαν χτυπήσει στη γειτονιά του, επειδή τον είχαν φοβερίσει στη δουλειά του.

> Ώστε τελικά, οι δολοφόνοι του Σαχτζάτ Λουκμάν δεν ήταν δύο. Είναι όλοι αυτοί και αυτές που είκοσι χρόνια τώρα έχουν κάνει τα αδέρφια μας αόρατα, φτηνά και αναλώσιμα.

στο χαρτί και στο δρόμο για την ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ της τάξης μας...

Αφίσα από το antifa kallithea

Την **Πέμπτη 31 Γενάρη** μια μικρή **διαδήλωση** κάποιων δεκάδων συντρόφων και συντροφισσών πέρασε απ’ τη γειτονιά της Νέας Σμύρνης, κάνοντας και μια στάση στα σπίτια των ελλήνων δολοφόνων, Διονύση Λιακόπουλου και Χρήστου Στεργιόπουλου. Κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης γράφτηκαν δεκάδες **αντιφασιστικά συνθήματα** και πετάχτηκαν χιλιάδες τρικάκια που υπενθύμιζαν στους **νεοσμυρνιώτες** ότι οι **δολοφόνοι** του Σαχτζάτ Λουκμάν ήταν γείτονές τους. Το κείμενο που συνόδευε τη διαδήλωση (γραμμένο από την ομάδα vogliamo tutto e per tutti), ανάμεσα σε άλλα έλεγε και τα εξής: *“Η αδιαφορία και η παθητικότητα δεν έχουν άλλο θέση σε αυτό το σκηνικό. Δεν μιλάμε πλέον για γεγονότα που βλέπει κανείς μια φορά στις ειδήσεις, μακριά απ’ το ασφαλές σπίτι του, στην καλή του γειτονιά. Οι δυο φασίστες που σκότωσαν το μετανάστη μέναν στη γειτονιά μας. Όσοι νόμιζαν ότι η γειτονιά μας δε διαθέτει εν δυνάμει δολοφόνους-φασίστες μάλλον ζουν στο μικρόκοσμό του. Από τα διάφορα σχολεία της περιοχής που βάφονται με ρατσιστικά συνθήματα από νεοναζί μαθητές, από την επίθεση με μαχαίρι στα σύνορα Νέας Σμύρνης - Π. Φαλήρου σε μετανάστη μέρα μεσημέρι, μέχρι τις 1800 ψήφους στους νεοναζί της Χρυσής Αυγής κανείς δε δικαιολογείται να απορεί”.*

Τα τρικάκια της παρέμβασης

ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ, ΧΡΥΣΑΥΓΙΤΕΣ ι
ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ - ΧΡΗΣΤΟΣ
ΣΤΕΡΓΙΟΠΟΥΛΟΣ,
ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ 31/1 ΜΑΧΑΙΡΩΣΑΝ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦ
26ΧΡΟΝΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ ΕΡΓΑΤΗ
ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ ΣΤΑ ΑΝΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ
ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ

GREEK HISTORY XXX

πίσω σελίδες της ελληνικής ιστορίας

ΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΜΕΤΑ ΤΑ ΠΡΟΧΘΕΣΙΝΑ ΑΙΜΑΤΗΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Το πρωτοσέλιδο της "Καθημερινής" της 24ης Αυγούστου του 1923. Γράφει "Μια απόπειρα καταπνιγείσα - Η τάξις απεκαταστάθη εις τον Πειραιά".

Ένα σύνθημα στην πράξη "Μίσος, μίσος ταξικό" στο μακρινό 1923

Οι απεργίες δεν ήταν πάντοτε ένας άνευρος περίπατος στους δρόμους της πόλης ή μια επιλογή με μικρό κόστος. Υπήρξαν φορές που εκείνοι που κατέβαιναν στο δρόμο ήξεραν πως οι πιθανότητες να καταλήξουν στη φυλακή ή ακόμα και με μια σφαίρα στο κεφάλι ήταν πολλές. Ήξεραν όμως επίσης ότι μόνο αν αγωνίζονταν συλλογικά και οργανωμένα θα είχαν μια πιθανότητα να επιβιώσουν απέναντι στις επιθέσεις των αφεντικών. Στο μακρινό 1923, ένα χρόνο αφότου ο ελληνικός στρατός ηττήθηκε στη μικρασιατική εκστρατεία και τα ελληνικά αφεντικά αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν κάθε σκέψη για τη δημιουργία της "Μεγάλης Ελλάδας", κάποιοι καταλάβαιναν ότι ο μόνος τρόπος για να ανατιμηθεί η θέση τους ήταν να οργανωθούν και να στηριχθούν στην οικονομική και πολιτική δύναμη της τάξης τους. Κι αυτό το καταλάβαιναν πολύ καλά ειδικά όσοι γλίτωσαν από τη φρίκη του πολέμου και υποχρεώθηκαν να εγκατασταθούν στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους. Γιατί αυτοί το μόνο πράγμα που είχαν για να επιβιώσουν ήταν η ικανότητά τους για εργασία, φτηνή και υποτιμημένη βέβαια, καθώς βρίσκονταν στον "πάτο του βαρελιού".

Από την άλλη μεριά, τα αφεντικά είχαν να διαχειριστούν έναν τεράστιο όγκο φτηνών εργατών και καταλάβαιναν ότι η οργάνωση της εργατικής τάξης πήγαινε κόντρα στην ανάπτυξη του ελληνικού κεφαλαίου. Γι' αυτό και κάθε προσπάθεια για τέτοιου είδους οργάνωση χτυπιόταν με ακραία καταστολή. Τα λόγια του Απόστολου Καραγκούνη, αξιωματικού της χωροφυλακής στο 5ο Αστυνομικό Τμήμα Θεσσαλονίκης, περιγράφουν ξεκάθαρα τη στρατηγική των αφεντικών: "Αυτούς τους μπολσεβίκους να μην τους φέρνετε έτσι, αλλά σακατεμένους εμπρός μου...", "να τους φέρνετε μισούς (...) Αυτό το τμήμα πρέπει να είναι ο τάφος των εργατών, (...) Όλοι οι εργάται θα πέσουν εμπρός μου πτώματα". Έτσι μιλούσαν τα αφεντικά και οι λακέδες τους για τους εργάτες, τους οποίους και αντιλαμβάνονταν σαν ένα επικίνδυνο σώμα.

Ας γυρίσουμε, όμως, στην απεργία του Αυγούστου του 1923 στην Αθήνα. Τότε που τα αφεντικα ήθελαν να μειώσουν τους μισθούς, συγκεκριμένα να προχωρήσουν σε μείωση των ημερομισθίων κατά 25-30%, και να καταργήσουν έναν νόμο του 1920, σύμφωνα με τον οποίο απαγορεύονταν οι απολύσεις χωρίς την καταβολή αποζημίωσης. Σε περίπτωση άρνησης των εργατών, τα αφεντικά απειλούσαν με το σταμάτημα της παραγωγής. Λίγο πριν, τον Ιούνη του 1923, είχαν πραγματοποιηθεί στον Πειραιά 5.000 απολύσεις. Και η ιστορία πάει κάπως έτσι:

1. Αλεξανδρόπουλος Δημήτριος, Νησίον Καλαμών, έγγαμος, 40

2. Αποστολόπουλος Νικόλαος, Αγά, άγαμος 45

4. Βαπορίδης Απόστολος, Πέργαμος, έγγαμος, 28

5. Βανδόρος Σπυρίδων, Αργοστόλιον, άγαμος, 18

10. Γεωργίου Αθανάσιος, Ήπειρος, έγγαμος, 49

11. Γκέλης Γεώργιος, Πειραιεύς, άγαμος, 16

13. Δημητριάδης Κωνσταντίνος, Σέρρες, άγαμος, 19

14. Δαμαλάς Ηλίας, Πειραιεύς, άγαμος, 16

20. Θεολογίτης Δημήτριος, Αμοργός, έγγαμος, 39

23. Κριθάρης Παναγιώτης, Κύθηρα, έγγαμος, 56

Οι φωτογραφίες απεικονίζουν εργάτες της εποχής. Ήταν όλοι τους γκαρσόνια, μέλη του Σωματείου Γκαρσονιών Πειραιά. Μας δίνουν μια εικόνα των ανθρώπων που δέχθηκαν τα πυρά της αστυνομίας στην απεργία του 1923.

Στις 9 Αυγούστου, οι μυλεργάτες του Πειραιά δίνουν χρονικό περιθώριο 24 ωρών στους αλευροβιομήχανους για να ικανοποιήσουν τα αιτήματά τους. Την επόμενη μέρα κατεβαίνουν σε απεργία, το λιμάνι έχει παραλύσει, η απεργία επεκτείνεται και στους κλάδους του επισιτισμού και στους φορτοεκφορτωτές. Στις 20 Αυγούστου, η ΓΣΕΕ (που δεν είχε και μεγάλη σχέση με τη σημερινή) προκηρύσσει γενική απεργία λέγοντας τα εξής: "Μας κατηγόρησαν για αναρχικούς, μας είπαν πως πρέπει να μην εξωθούμε τα "πράγματα", να δεχθούμε "ένα συμβιβασμό". Τίποτε μη σας φοβίζει. Τίποτε μη σας αποθαρρύνει. Στη δύναμή μας, στη δύναμη την οικονομική και πολιτική της τάξεώς μας σ'αυτήν θα βασισθούμε. Μ'αυτήν θα νικήσουμε. Τους ανθρώπους που πλούτισαν εις βάρος μας, εις βάρος του εργατικού λαού. Τους ανθρώπους που εις βάρος μας ακόμα ζουν, τους υπαιτίους της Μικρασιατικής εκστρατείας, τους καταστροφείς μας μόνον έτσι θα τους καταβάλουμε".

Και για την ιστορία να πούμε ότι ο λεγόμενος "Γέρος της Δημοκρατίας", ο Γεώργιος Παπανδρέου που τότε ήταν υπουργός Εσωτερικών, λίγες μέρες πριν την απεργία δήλωνε στους εκπροσώπους των εργατών: "Κύριοι, η εβδομάδα αυτή είναι η εβδομάδα των Παθών για σας. Γενική Απεργία ίσον Επανάστασις! Και η Επανάστασις καταστέλλεται διά της βίας". Αυτή την αντιμετώπιση είχαν όλοι οι εργατικοί αγώνες. Ήταν ένα ζήτημα που έπρεπε να λυθεί διά της βίας, αφού απειλούσε το μέλλον της αστικής τάξης και εν συνεχεία του ελληνικού κεφαλαίου. Η απεργία, λοιπόν, χτυπήθηκε άγρια από την αστυνομία. Είχε 11 νεκρούς, 100 τραυματίες και 500 συλληφθέντες.

Σήμερα, το 2013, οι προκηρύξεις της ΓΣΕΕ αναφέρονται στον "ελληνικό λαό" λες και πρόκειται για ένα σώμα με τα ίδια συμφέροντα. Λες και δεν υπάρχουν στο εσωτερικό του κοινωνικές τάξεις. Χρησιμοποιούν τον όρο "εργαζόμενοι" γενικά κι αόριστα κι όχι εργατική τάξη πιο συγκεκριμένα, λες κι ο αρχιλογιστής σε μία εταιρία παίρνει τα ίδια λεφτά με έναν εξωτερικό υπάλληλο. Μας λένε ότι δήθεν η χώρα "πλήττεται", με σκοπό να υπάρχει εθνική ενότητα, ενώ τότε μιλούσαν για τους "υπαίτιους της Μικρασιατικής εκστρατείας" που ζούσαν "εις βάρος μας". Εις βάρος ποιων; Εις βάρος της εργατικής τάξης. Γιατί τότε έβλεπαν ότι τα αφεντικά και ο προστάτης των συμφερόντων τους, το κράτος που τους έστελνε στον πόλεμο, ήταν απέναντί τους. Για τους εργάτες τότε "ξένα συμφέροντα" δεν ήταν, όπως θα έλεγε σήμερα η ΓΣΕΕ, τα συμφέροντα των "ξένων δυνάμεων" π.χ της Γερμανίας ή της Αμερικής, αλλά τα συμφέροντα των ελληνικών αφεντικών που στρέφονταν ενάντια στα υλικά συμφέροντα της εργατικής τάξης...

ΞΑΝΘΗ: ένας βιασμός έξω απ' τη νόρμα

Ξημερώματα πέμπτης 27/12/12, Ξάνθη. Ενώ οι φιλήσυχοι πολίτες προσπαθούν ακόμη να συνέλθουν από το hangover της προηγούμενης μέρας, το απανθρακωμένο πτώμα μιας γυναίκας θα ξενερώσει το πρωινό της Ξανθιώτικης κοινωνίας. Το απόγευμα της ίδιας μέρας, το "τέρας" συλλαμβάνεται. Ομολογεί ότι πρώτα βίασε την 34χρονη γυναίκα και στη συνέχεια την έκαψε ώστε να καλύψει τα ίχνη του. Ακολουθεί το καθιερωμένο background check του Τύπου στη ζωή του θύτη και του θύματος. Ο - αναμφισβήτητα πλέον - δράστης αποδεικνύεται (κλασικά) ένα "σεσημασμένο τέρας της φύσης", "τρελός και ψυχοπαθής" μέχρι το μεδούλι, "ναρκομανής και ναρκοέμπορος", με δείγματα "αντικοινωνικής και παραβατικής συμπεριφοράς" από την παιδική του ηλικία. Έγκριτες ελληνίδες δημοσιοκάφροι τύπου Στεφανίδου προσπαθούν με όλη τους τη δύναμη να ξεζουμίσουν από το θέμα μέχρι και την τελευταία μονάδα τηλεθέασης φιλοξενώντας στα πάνελ τους συγγενείς του θύματος και κάνοντας ουσιώδεις ερωτήσεις όπως: "Η Ζωή είχε όνειρα;" Η "κοινωνία" δηλώνει εμφανώς σοκαρισμένη και σαστισμένη. Αναρωτιέται πως είναι δυνατό στο απόγειο του σύγχρονου πολιτισμού να συμβαίνουν ακόμη τέτοια έκτροπα. Όπως φαίνεται όμως από τα παραπάνω, μέσα σε αυτό το κλίμα της σύγχυσης και της γενικής συσκότισης των καιρών μας, όλοι (ή μάλλον σχεδόν όλοι) φαίνονται να συμφωνούν: Το περιστατικό του βιασμού ήρθε "από το πουθενά" και "αναπάντεχα", ο δράστης είναι ένας "τρελός ψυχάκιας" - τύπος που πετυχαίνεις μία στο εκατομμύριο- και τέλος πάντων η "ελληνική κοινωνία" σε γενικές γραμμές είναι "αθώα". Λες και βιασμό έχουμε να δούμε από την εποχή των σπηλαίων. Λες και ο δράστης προήλθε από μια άλλη κοινωνία, διαφορετική από αυτή που προήλθαν οι σοκαρισμένοι συμπολίτες μας. Λες και βιαστές είναι μόνο τύποι "αντικοινωνικοί", "περιθωριακοί", που τους έχει φτύσει ο θεός. Και πρώτοι στη λίστα, αν όχι οι μόνοι στη λίστα πλέον, των υπόπτων είναι οι μετανάστες εργάτες. Ας πάμε λίγο πίσω, στα ρατσιστικά παραληρήματα των "συμπολιτών" μας για το περιστατικό του βιασμού της Πάρου, εκεί που κάθε μελαμψός μετανάστης βαφτίστηκε αιμοβόρος βιαστής. Ας πάμε λίγο πίσω και στα λυσσαλέα πογκρόμ που έγιναν με αφορμή κάποιο δήθεν βιασμό κοπέλας "από πακιστανό", σε κάθε γωνιά της αθήνας. Τώρα βέβαια που βίασε ένας έλληνας μανάβης, ξεχάσαμε τα πογκρόμ και τους μαζικούς χαρακτηρισμούς, ε; Ξεχάσαμε γιατί έχουμε μάθει να ξεχνάμε. Αλλά προπάντων έχουμε μάθει να κάνουμε τα στραβά μάτια μπροστά στη πραγματικότητα. Στην πραγματικότητα μας που ξεχειλίζει από εικόνες βίαιου σεξισμού και "αντρικής ανωτερότητας". Που ο "νόμιμος" βιασμός της πορνείας, από τα "βρώμικα μπουρδέλα" της φυλής μέχρι τα "καλά σπίτια" της Εκάλης, προσπαθεί (και τα καταφέρνει καλά) να νομιμοποιηθεί στις συνειδήσεις μας. Που οι ομαδικά βιασμένες τουρίστριες στα Μάλια "τα θέλουνε και τα παθαίνουνε". Γιατί οι Έλληνες δεν είναι βιαστές (κάτι ανάλογο με το "οι έλληνες δεν είναι Ρατσιστές"). Γιατί η σύγχρονη - "πολιτισμένη" κοινωνία δεν μπορεί να ανεχτεί την έμφυλη βία. Γιατί τέτοια περιστατικά, είναι περιστατικά μεμονωμένα· που η φιλότιμη "ελληνική συνείδηση" δεν τα χωράει με τίποτα. Και άσε την 23χρονη Ρωσίδα στην εθνική οδό να λέει τα δικά της.

Η ΚΑΣΙΔΙΑΡΑ ΨΥΧΗ

Σ' αυτό το τεύχος!

"Συμβουλές για μια ισορροπημένη και υγιεινή ζωή"

σκίτσα: TsiMouho

Η Κασιδιάρα Ψυχή δεν είναι πραγματικό πρόσωπο. Είναι η ενσάρκωση της φασιστικής ιδεολογίας σε ένα σκετσάκι. Η Κασιδιάρα Ψυχή πηγαίνει σε κάθε λύκειο της Καλλιθέας. Πολλές φορές κιόλας είναι κορίτσι. Της φταίει πάντοτε όποιος της μοιάζει πιο αδύναμος. Η Κασιδιάρα Ψυχή θα εμφανίζεται σε διάφορες ιστορίες και θα ξεφτιλίζεται αναλόγως...

ΝΑΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ!

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΞΕΝΕΡΑ!

ΞΥΛΟ ΣΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΤΡΕΙΣ ΦΟΡΕΣ ΤΗ ΜΕΡΑ.

THE NEW BEAT GENERATION

ΠΟΙΗΣΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΠΙΘΕΣΗ

η πόλη γλεντά. σήμερα βγαίνουν τα σπαθιά. όλοι οι μετανάστες μια γροθιά. σήμα πέφτει για επίθεση. σήμανε η ώρα για εκδίκηση. η εργατική τάξη ανεβαίνει από την κόλαση, χιόνι πέφτει στην τηλεόραση. η ειρήνη παραπαίει. τσέοι, νοικοκυραίοι τρέχουνε σαν αρουραίοι. πλατείες βικτωρίας, αμερικής και αττικής: κουμάντο κάνουν πλέον οι λαθραίοι.

η πόλη αιμορροεί, η νύχτα ανοίγει σαν πληγή. χορέψτε, χορέψτε, μουσουλμάνοι δυνατοί. οι αντιφά κάνουν ντου. μπενζίνα και beats ρέουνε παντού. οργή με την οργή θεριεύει η ζωή. ο στρατός περιπολεί τη θάλασσα, μα δεν μπορεί να κόψει πια το κύμα. απόψε δε θα μείνει ούτ' ένας σίστας στην αθήνα.

beat του dilla. φοράει μαντίλα. ρήμα σκύλα. μουσουλμάνα κόρη κρατάει στο χέρι φαλλό και μαχαίρι. μαύρο ασκέρι το ποίημα θα φέρει. ρέει η ρίμα, ο ράπερ την ιππεύει. το μπάσο αγριεύει. το σύστημα τα παίζει. ο λίτης θέλει τον λύκο να δαμάσει, ο μπάτσος το μπάσο να σωπάσει. μαύρο παιδί βρίσκει οργή κι ο λύκος το ζηλεύει.

στίχοι σε βρεγμένο στουπί. στ' αυτί μου ηχεί η φωνή του chuck d. παρακρατικοί σχεδιάζουν φόνους. λύκοι ξεπηδούν από τους υπονόμους. αν σκίσεις το πεύκο βγάζεις ρετσίνα, αν σκίσεις το χιπ χοπ βγάζεις βενζίνα. κι αν τα όνειρά σου από βινύλιο έχουν φτιαχτεί, ξέχνα τον ποιητή, η βελόνα κάνει τη μουσική ν' ακουστεί.

πίσω στα βασικά: ένα μικρόφωνο και asics με τα κορδόνια λυτά. ο dj φέρνει τον θόρυβο πίσω στην παράσταση. ποιο dna, το beat δίνει στο σώμα το ρυθμό. πιτσιρίκια χορεύουν ένα νέο χορό. ο δρόμος καίει. ο emcee φέρνει το έψιλον πι πίσω στην ανάσταση. κάνε μια προσευχή πριν οι λύκοι του jazra χιμήξουν απ' το χαρτί.

http://jazrakhaleed.blogspot.gr